

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Benczö Ügyvédi Iroda (**felperesi képviselő címe**; ügyintéző: dr. Benczö Ákos ügyvéd) által képviselt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek az Oppenheim Ügyvédi Iroda (**alperesi képviseelő címe**; ügyintéző: dr. Farkas Zsolt ügyvéd) által képviselt dr. **K.T. (I.r. alperes címe)** I. rendű és a **"X" K. és Sz. Kft. „f.a."** (alperes címe) II. rendű alperesek ellen 46.455.952 forint tehermentesítés megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2016. március 1. napján kelt 28.G.42.059/2015/11. számú ítélete ellen a felperes által 12. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az állam javára az állami adóhatóság külön felhívására, a felhívásban megjelölt módon és számlára az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 2.500.000 (Kétmillió-ötszázezer) forint fellebbezési illetéket.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 500.000 (Ötszázezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében az alperesek egyetemleges kötelezését kérte 46.455.952 forint megfizetésére a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 370. § alapján.

A keresete ténybeli alapjául előadta, hogy a II. rendű alperes (a továbbiakban: társaság) tagjaként 2006. december hó 7. napján az I. rendű alperessel mint a társaság másik tagjával, valamint a **C.I.I. Kft.**-vel szindikátusi szerződést kötött.

A szindikátusi szerződést kötő felek megállapodtak, hogy - a társaság 2006. december 31. napjára elkészített éves beszámolója mint átalakulási vagyonszerűség tervezet alapján - a társaságból a felperes egyedüli tagságával alapított 3.000.000 forint jegyzett tőkével rendelkező korlátolt felelősségű társaság fog kiválni. A kiválással létrejövő társaság saját vagyonát két vagyonelem fogja képezni: a 30.000.000 forint könyv szerinti értékű, a **Ny. 25833/3** helyrajzi szám alatt felvett, természetben a 4400 **Ny., D.** út 274. szám alatt található tehermentes ingatlan; továbbá a felperest mint tagot megillető 27.000.000 forint összegű tagi hitelből fakadó kötelezettség. Megállapodtak, hogy az ingatlant terhelő, a **K.H.P.L. Zrt.** jogosultat megillető 133.000.000 forint és járulékai erejéig bejegyzett jelzálogjog és a **....bank** Nyrt. jogosultat megillető 34.000.000 forint és járulékai erejéig bejegyzett keretbiztosítéki jelzálogjog alól a társaság az ingatlant akként mentesíti, hogy a jelzálogjogokkal a jogosultakkal együttműködve egy másik ingatlanát terheli meg. A szindikátusi szerződés 7. pontjában az I. rendű alperes kötelezettséget vállalt arra, hogy mindent megtesz annak érdekében, hogy a felperest és feleségét, **S-né K.K.** a társaság banki hitelei tekintetében terhelő kezesség legkésőbb 2007. március 15. napjáig megszűnjön.

A tehermentesítésre vonatkozó kötelezettségvállalást a 2006. december 7-i taggyűlési jegyzőkönyvben rögzített 10/2006. (XII. 7.) számú határozat is megerősítette.

Arra hivatkozott, hogy a kiválással létrejött **V.Ker. és Szolg. Kft.** (a továbbiakban: kiválással létrejött társaság) 2007. június 28. napján kelt cégbírósági végzéssel történő bejegyzését követően 90 napon belül végleges vagyonszerűség- és leltártervezeteket kellett a cégbírósághoz csatolni, a tehermentesítésnek ezért legkésőbb 2007. szeptember 30. napjáig meg kellett volna történnie. A

tehermentesítés elmaradása miatt a 2007. október 30. napján kelt levélben szólította fel a kiválással létrejött társaság az I. rendű alperest a tehermentesítésre vonatkozó kötelezettsége teljesítésére személyesen és jogi képviselője útján is. Az I. rendű alperes részére személyesen megküldött levelet „elköltözött” jelzéssel a kézbesíthetlenség miatt a posta visszaküldte. Ezt követően 2008. január 10. napján jogi képviselő útján sor került az I. rendű alperes és a képviselőjében korábban eljáró ügyvédi iroda részére címzett levélben a tehermentesítési kötelezettség teljesítésére történő felszólításra. A levelek egy példánya a társaság részére is megküldésre került. A levélben foglaltakra válasz nem érkezett, a tehermentesítési kötelezettség teljesítése elmaradt.

Előadta továbbá, hogy a társaságból kiválással létrejött társaság az ingatlan tehermentesítésére vonatkozóan a szindikátusi szerződés alapján szerzett jogait a 2012. december 10. napján kelt szerződéssel a felperesre engedményezte. Hangsúlyozta, hogy az engedményezés tényéről az alpereseket a 2013. január 15. napján kelt levelében értesítette.

Kifejtette, hogy a keresettel érvényesíteni kívánt követelés összege megegyezik a jelzálogjogosult pénzintézet által a részére, mint a jelzálogjoggal biztosított követelés kezelése részére megküldött, a teljesítésre felszólító levélben megjelölt összeggel. Vállalta, hogy ezen összegből a jelzálogjogosult felé gondoskodik a teher kiegyenlítéséről és az ingatlan tehermentessé tételéről. Hangsúlyozta, hogy a Ptk. 370. § (4) bekezdésének utolsó mondatában foglaltak szerint a jelzálogjogtól való mentességért az eladó akkor is szavatol, ha arról a vevő tudott.

Kifejtette, hogy a jogszavatosságra vonatkozó, a Ptk.-ban nevesített szabályok elsősorban adásvételi ügyletekre kerültek meghatározásra, azonban analóg módon a szétválási eljárás keretében történő tulajdonszerzésre - különös tekintettel a szindikátusi szerződésben foglaltakra - a jelen esetben is alkalmazhatók.

Az alperesek érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

Védekezésükben a kereset alapjául hivatkozott tényekre figyelemmel vitatták, hogy a Ptk. a tulajdonjog átruházásáért és tehermentességéért fennálló jogszavatossági szabályai a gazdasági társaság szervezeti átalakulása folytán történő tulajdonszerzés esetén alkalmazhatóak lennének, hogy az alpereseket a szindikátusi szerződés alapján bármely kötelezettség terhelné, hogy a felperes jogszavatossági igények engedményeseként léphetne fel és a jogszavatosság szabályai szerint a tehermentesítéshez szükséges összeg megfizetését kérhetné. Kifejtették, hogy az eredeti tulajdonossal szemben fennálló jogszavatossági jogok engedményezésére csupán a dolog további átruházása esetén van mód, a szavatossági igény a tulajdonosi pozícióhoz kötött. Hangsúlyozták, hogy a Ptk. 370. § (2) bekezdésének második fordulata arra ad csupán lehetőséget, hogy a vevő saját maga elvégezze a tehermentesítést és ennek költségét követelje az eladótól.

Mindezeket túl arra is hivatkoztak, hogy amennyiben a felperes perbeli legitimációja és követelése fennálló követelés, abban az esetben is elévült.

A Fővárosi Törvényszék a 2016. március 1. napján kelt 28.G.42.059/2015/11. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. és II. rendű alpereseknek mint egyetemleges jogosultaknak 2.023.970 forint, áfát is magában foglaló perköltséget. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak az adóügyi hatóság külön felhívására 1.500.000 forint, illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt, az állam által előlegezett eljárási illetéket.

Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a felperes a keresetét megváltoztatva az alperesek egyetemleges marasztalását a szindikátusi szerződés 4. és 7. pontjának megsértésével okozott kár megtérítése címén kérte, azonban az alperesek a keresetváltoztatáshoz nem járultak hozzá. Az alperesek elévülési kifogása alapján a Ptk. 324.-327. §-ai értelmében a felperesnek kellett bizonyítania, hogy az elévülési határidőn belül érvényesítette a keresetét, vagy megszakította az

elévülési határidőt. A felperes tényállítására figyelemmel abból indult ki, hogy 2007. szeptember 30-ig kellett volna a tehermentesítésnek megtörténni, ezt követően 2007. október 30-án felszólította az alpereseket a tehermentesítésre, ezért az elévülési határidő 2007. október 30-án nyílt meg. Megállapította továbbá, hogy a társasággal szemben a 2007. október 30-án kelt felszólítás kézbesítését önmagában a feladás ajánló szelvénye nem igazolta, és a társaság további felszólítására a felperes sem hivatkozott, ezért a társasággal szemben az elévülés már 2012. szeptember 30-án bekövetkezett. Az I. rendű alpereshez címzett, 2008. január 10-én kelt felszólítás a tértivevény szerint 2008. január 21-én kézbesítésre került, ezért a követelés elévülését vele szemben megszakította. Kifejtette, hogy a felperes által hivatkozott további felszólítások nem voltak alkalmasak arra, hogy az elévülési időt megszakítsák vagy annak nyugvását igazolják. Az **E. Kft.** és a **P.C.A. Kft.** számára kézbesített levél nem az I. rendű alperesnek szólt annak ellenére, hogy annak ügyvezetője volt. A dr. **Sz.J.** ügyvéd részére küldött küldemény esetében nem igazolható, hogy bármilyen jogi kapcsolatban volt az I. rendű alperessel, a képviseleti joggal nem rendelkező ügyvéd részére történő megküldés sem jelent az általa nem képviselt I. rendű alperessel való közlést. Szükségtelennek tartotta és mellőzte a képviseleti jogosultság tárgykörének megállapítása érdekében dr. **Sz.J.** meghallgatását, mivel bizonyítási indítványként maga sem kérte azt a felperes, illetőleg az igényérvényesítési határidőn túl került sor a neki való kézbesítésre.

Ezt követően azt vizsgálta az elsőfokú bíróság, hogy a 2008. január 21-ét követően bekövetkezett-e az elévülést az I. rendű alperessel szemben megszakító, illetőleg annak nyugvására alapot adó tény.

Azt tartotta szem előtt, hogy az egyoldalú felszólításban adott határidő - a felperes álláspontjával szemben - nem minősül a határidő közös megegyezéssel történő módosításának, így az elévülés nyugvását nem eredményezi, hanem az elévülési időt megszakítja. Megállapította, hogy az elévülési határidő ismételt megszakítását a felperes az I. rendű alpereshez címzett, 2013. január 21-én feladott küldeménnyel bizonyítani nem tudta, mert a küldeményt 2013. január 23-án visszakézbesítette a posta. Így nem lehet pontosan tudni, hogy mikor lett volna a második kézbesítési kísérlet, illetőleg a visszaküldéssel kapcsolatban a kézbesítési vélelem mikorra állt volna be. Figyelemmel volt arra, hogy csak 2013. január 21-ét követően történhetett volna csak a megismételt kézbesítés - amely több mint 5 nap vagy azt legalább 5 nappal követő nap. Hangsúlyozta, hogy a felperes alaptalanul hivatkozott a jogszabályok egyértelmű rendelkezésével szemben arra, hogy ha a felszólítást az elévülési időn belül még postára adja, az alperesek csak akkor hivatkozhatnak a felperesi igény elévülésére, ha a nekik szóló felszólítást nem a saját hibájukból nem veszik át.

Figyelemmel arra, hogy a felperes a keresetlevelét 2013. február 26-án nyújtotta be a bíróságra, az elévülési határidőt megszakító további tény bizonyítani nem tudott, és további releváns bizonyítási indítvánnyal sem élt, az elsőfokú bíróság megállapította ítélete 5. oldal utolsó előtti bekezdésében, hogy az elévülési határidő a társasággal szemben - helyesen - az I. rendű alperessel szemben 2013. január 21-én letelt, ezért a felperes követelése az alperesekkel szemben elévült.

Kitért arra is, hogy nem tekinthető bizonyítási indítványnak a személyes meghallgatásra tett felperesi indítvány, amelynek mellőzésére azért került sor, mert a perben a jogi képviselet kötelező, ezért az I. rendű alperes személyesen joghatályos nyilatkozatot tenni nem tudott volna, jogi képviselőjén keresztül pedig minden joghatályos nyilatkozatot megtett. A postahivatal megkeresésének azért nem tett eleget az elsőfokú bíróság, mert a felperes számára nyitva álló határidőn belül a felperes maga is megkereshette volna a postahivatalt, azonban ezt azért nem tette meg, mert a postahivatal nem őrzi a meghatározott időn túl az ezzel kapcsolatos iratokat, így eredményesen a bíróság sem tudta volna már teljesíteni ezt. A bizonyítási indítvány el is késett, másrészt jogi relevanciája sem volt, mert a kézbesítési dátumok alapján látható volt, hogy mikor került átvételre, ki volt a címzettje, továbbá amelynek a címzettje az I. rendű alperes volt, annak a feladása az elévülési határidő napján, 2013. január 21-én történt. A feladás napja a kézbesítés napjával nem egyezhet meg, a kézbesítés mindenképpen azt követően történhet.

A pervesztes felperest kötelezte a perköltség viselésére, amelynek körében az alperes jogi

képviselőjének munkadíját a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (R.) 3. § (2) bekezdésének a) és b) pontja alapján határozta meg a jogi képviselő által elvégzett munka mennyiségére és időráfordítására figyelemmel áfával növelt mértékben. A felperest kötelezte továbbá az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 1.500.000 forint eljárási illeték megfizetésére is.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával a keresetének teljesítését, másodlagosan annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítását kérte.

Érvelése szerint az elsőfokú bíróság az ítélete alapjául szolgáló tényállást részben iratellenesen állapította meg, és az így megállapított tényállásból jogszabálysértő módon vont le azt a következtetést, hogy a felperesnek az alperesekkel szemben a jelen perben előterjesztett igénye elévült. A követelés elévülésével kapcsolatos megállapításait anélkül tette meg, hogy a követelés alapjául szolgáló jogviszony tartalmát és sajátosságait - bár a felek között létrejött szindikátusi szerződésben foglaltakat a tényállás részévé tette - részletesen elemezte volna. Következetlen, amikor az elévülés kezdő időpontját egyik alperes vonatkozásában a felszólító levél postára adásának időpontjában, a másik alperes vonatkozásában a közlés időpontjában állapítja meg.

Felhívta a figyelmet az indokolás ellentmondásos megállapításaira. Az elsőfokú bíróság ítélete 5. oldal utolsó előtti bekezdésében megállapítja, hogy az elévülési határidő az I. rendű alperessel szemben 2012. október 30., a társasággal szemben 2013. január 21. napján letelt. Ezzel ellentétesen az ítélet 7. oldal harmadik bekezdésében azt állapítja meg, hogy a társasággal szemben az elévülés 2012. szeptember 30. napján bekövetkezett. Az elévülés kezdő időpontját az ítélet 5. oldalán az I. rendű alperessel (helyesen az ítélet 7. oldala szerint a társasággal) szemben 2012. október 30. napjára, tehát a felszólítólevél feladásától számított 5 éves időpontra teszi. Az I. rendű alperessel szemben az elévülés bekövetkezésének időpontját ettől eltérően ugyanakkor ahhoz igazítottan állapítja meg, amikor az I. rendű alperes részére a felszólítólevelet kézbesítették, tehát az vele szemben hatályosult, amelynek helyes dátuma az ítélet szerint 2008. január 21. napja.

Álláspontja szerint a Ptk. 370. § (1) bekezdéséből következik, hogy a felperes igényének az elévülése szempontjából az elévülési idő kezdő időpontja nem lehet korábbi, mint az az időpont, amely a teljesítésre meghatározott időpontot követő naptári nap volt. A tehermentesítési kötelezettség elévülése szempontjából jelentősége annak van, hogy az írásbeli felszólításban közölt határidőig az alperesek a Ptk. 277. § (3) bekezdésének megfelelően szerződészerűen teljesíthettek volna, így az írásbeli felszólításban meghatározott időpont tekinthető a lejárat napjának, az azt követő nap pedig az elévülési határidő kezdetének. Előadta, hogy az alperesek a szindikátusi szerződés 4. pontjában kötelezettséget vállaltak arra, hogy a felperes jogelődjének tulajdonát képező perbeli ingatlant tehermentesítik, ez a kötelezettségvállalás a Ptk. 370. § rendelkezései alapján szabályozott tehermentesítésre vonatkozó alperesi kötelezettségvállalás volt. A tehermentesítés időpontjáról a felek külön nem állapodtak meg. Az alperesek a tehermentesítés teljesítésére vonatkozó kötelezettségüket a 2008. január 15-én kelt felszólítólevél tartalma szerint szerződészerűen 2008. január 30-áig teljesíthették volna.

Hivatkozása szerint iratellenes az elsőfokú bíróság megállapítása, amely szerint a felperes 2007. október 30-án kelt nyilatkozatával a társaságot, míg a 2008. január 10-én kelt nyilatkozatával az I. rendű alperest hívta fel teljesítésre. A két irat címzettje mindkét esetben az I. rendű alperes. A Ptk. 214. §-ának rendelkezései és a szindikátusi szerződésben foglalt kötelezettségek a szerződő felek jogutódaira és a társaság üzletrészeinek mindenkor tulajdonosaira nézve is kötelezőek, amelyekre figyelemmel azt hangsúlyozta, hogy amennyiben az I. rendű alperessel szemben elévülési határidőn belül közölt, az elévülést megszakító felszólítás érkezik, akkor azt a társasággal szemben is közölni kell tekinteni. Nem volt vitás a perben, hogy a társaság egyedüli alapító tagja és törvényes

képviselőt ellátó ügyvezetője az I. rendű alperes. Az elévülést megszakító írásbeli felszólítás alakítására, tartalmára vonatkozóan a jogszabály semmilyen megszorító rendelkezést nem tartalmaz, tehát a kívánt joghatás eléréséhez nem szükséges az, hogy az írásbeli felszólítás - ha az egyébként megérkezik a másik félhez - helyes címezést, címezést tartalmazzon. Az írásbeli felszólítás akkor alkalmas az elévülés megszakítására, ha arról a kötelezett akár közvetve is - szervezeti egységén keresztül - tudomást szerez. Ebből következik, hogy ha a kötelezett törvényes képviselője szerez tudomást arról, hogy a kötelezettség teljesítésére a kötelezettet írásban felszólították, akkor a felszólítás hiányára ezen okból eredményesen nem hivatkozhat. Mindkét felszólítólevél és a 2013. január 15-én kelt levél utalást tesz a szindikátusi szerződésben vállalt tehermentesítési kötelezettségére, így a tehermentesítés teljesítésére mind az I. rendű alperes mint a szindikátusi szerződésben szerződő fél, mind a társaság mint kötelezettséget vállaló fél a törvényes képviselője útján felszólítást kapott. Az elévülési időn belül postára adott küldemény esetén azt kell vizsgálnia a bíróságnak, hogy sértette-e a postai küldeményt át nem vevő fél a Ptk. 4. § (1) bekezdése szerint az őt terhelő együttműködési kötelezettséget, ha a részére címzett postai küldemény „nem kereste” jelzéssel érkezett vissza. A 2013. január 21-én feladott, január 15-én kelt felszólítólevél „nem kereste” jelzéssel érkezett vissza a felpereshez. Nyilvánvaló, hogy a felperes levele ezért az elévülési határidőn belül feladott levélnek minősül, így a bíróságnak vizsgálnia kell, hogy a címzett az átvételt milyen okból tagadta meg.

Hivatkozása szerint jogszabálysértően mellőzte tehát az elsőfokú bíróság a felperes arra irányuló bizonyítását, hogy az I. rendű alperest személyesen hallgassa meg a postai küldemény átvételének megtagadása körében, így elzárta annak a vizsgálatnak a lehetőségét, hogy az átvétel megtagadása során az I. rendű alperes tanúsított-e a Ptk. 4. §-ában foglalt magatartást. Támadta az elsőfokú bíróság megállapítását, hogy a fél személyesen joghatályos nyilatkozatot nem tehet, amennyiben a perben a jogi képviselő kötelező. Ez esetben a feleket nem lehetne személyesen meghallgatni.

Véleménye szerint értelmezhetetlen a postai szabályzat megsértésére vonatkozó hivatkozás és ezzel összefüggésben a kézbesítési vélelem beálltára vonatkozó következtetés is az ítélet 8. oldalának harmadik bekezdésében. A kézbesítési vélelem vizsgálata eljárásjogi és nem anyagi jogi kérdés. A postai úton küldött bírósági iratok kézbesítésével összefüggő eljárási szabályok a peres felek magánjogi viszonylatában szerződéses jogviszonyukkal kapcsolatban a postai szolgáltató útján megküldött levelezésre nem irányadók, annak során kizárólag a postai szolgáltatásokra vonatkozó 335/2012. (XII. 4.) Korm. rendelet rendelkezései az irányadók.

Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság kizárólag az elévüléssel összefüggő kérdéseket vizsgálta, így a jelen fellebbezésben is az elévüléssel összefüggő megállapításait kell vizsgálni.

A fellebbezésének indokait kiegészítve sérelmezte, hogy a Pp. 146/A. § (5) bekezdését megsértve mellőzte az elsőfokú bíróság az alakszerű határozat meghozatalát a felperes keresetváltoztatásával kapcsolatosan és azt az ítéletben sem indokolta. Álláspontja szerint a ténybeli alap azonossága esetén a kártérítés jogcímeire való áttérés nem jelent keresetváltoztatást, ezért azt érdemben kellett volna tárgyalnia az elsőfokú bíróságnak.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

Hivatkozásuk szerint a felperes más jogra való áttérése keresetváltoztatásnak minősül, amelynek tárgyalásához szükség lett volna az alperesek hozzájárulására, és az alperesek azt nem adták meg, így e tárgyban helyes az elsőfokú bíróság álláspontja, csupán annyi az eljárási szabálysértés, hogy annak tárgyában nem hozott alakszerű határozatot. Az elsőfokú eljárásban előadott védekezésükre hivatkoztak, kiemelték, hogy a fizetési felszólítás címzett jognyilatkozat, így ahhoz kell címezni, aki felszólításra kerül.

A fellebbezés megalapozatlan.

A törvényszék elsőfokú hatáskörébe tartozó jelen perben a per minden szakaszában a Pp. 73/A. § b) pontja szerint a jogi képviselő kötelező. A Pp. 146/A. § (1) bekezdésében foglaltak szerint kötelező jogi képviselő esetében az általános szabályoktól (146. §) eltérően a felperes a keresetét - a (2)-(4) bekezdésben foglalt kivétellel - az alperes érdemi ellenkérelme előadását követő 30 napon belül változtathatja meg. A (6) bekezdés alapján a bíróság végzéssel elutasítja a keresetváltoztatást, ha a felperes azt az (1)-(5) bekezdésben foglalt szabályok megsértésével terjesztette elő; e végzés ellen nincs helye külön fellebbezésnek.

A felperes a 2015. december 8-án tartott tárgyaláson a keresetét a Pp. 146. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, amely keresetváltoztatás a keresettel érvényesített jog és az annak alapjául szolgáló tények megváltoztatását jelentette, ugyanis az eredeti kereset a szindikátusi szerződés alapján fennálló jogszavatossági igény érvényesítésére irányult, míg a megváltoztatott keresetében a felperes a szindikátusi szerződés alperesek részéről történt megszegésével okozott kár megtérítését követelte. Ez nem tartozik a Pp. 146. § (5) bekezdésében nevesített körbe, és a felperes a keresetváltoztatását az alperesek érdemi ellenkérelmének előadását követő 30 nap elteltét követően terjesztette elő, ezért ahhoz szükség volt az alperesek beleegyezésére, amelynek hiányában a keresetváltoztatást a Pp. 146/A. § (6) bekezdése alapján az elsőfokú bíróságnak a keresetváltoztatást alakszerű végzésével kell elutasítani, amely végzés ellen nincs helye külön fellebbezésnek.

Az elsőfokú bíróság elmulasztotta a Pp. 146. § (6) bekezdése alapján a keresetváltoztatás elutasítását tartalmazó végzés meghozatalát, de helyesen észlelte, hogy azt a felperes a Pp. 146/A. § (1)-(5) bekezdésének megsértésével terjesztette elő, ahhoz az alperesek nem járultak hozzá, ezért azt érdemben nem vizsgálta. Az elsőfokú bíróság ennek indokolását az ítéletében is elmulasztotta, arra az eljárást befejező érdemi döntésében csak annyiban tért ki, hogy az alperesek a keresetváltoztatáshoz nem járultak hozzá. Az elsőfokú bíróságnak ezt a mulasztását a Fővárosi Ítéltábla az indokolás kiegészítésével pótolta.

A Pp. 253. § (3) bekezdése alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét csak a fellebbezési (csatlakozó fellebbezési) kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között (247. §) változtathatja meg, e korlátok között azonban a perben érvényesített jog, illetőleg az azzal szemben felhozott védekezés alapjául szolgáló olyan kérdésekben is határozhat, amelyekben az elsőfokú bíróság nem tárgyalt, illetőleg nem határozott.

Nincs ok a másodlagos fellebbezési kérelem teljesítésére, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére, ugyanis az elsőfokú eljárás szabályainak megsértése miatt nincs szükség a tárgyalás megismétlésére, a felperes keresetének elbírálásához további bizonyítási eljárás lefolytatására, illetve kiegészítésére.

Az elsőfokú bíróság érdemi határozata helytálló, döntése indokaival azonban a Fővárosi Ítéltábla nem értett egyet.

Ha a keresettel érvényesített jog fennállását az annak alapjául hivatkozott tények cáfolják, azok a kereset teljesítését kizárják. A kereset elutasítására ebben az esetben nem kerülhet sor a Ptk. 325. § (1) bekezdése alapján, mert nem a követelés elévülése fosztja meg a felperest a követelés bírósági úton való érvényesítésének lehetőségétől.

Az alperesek helyesen hozták fel védekezésükben, hogy a gazdasági társaság szervezeti

átalakulásának folyamatában történő vagyonmegosztás nem tekinthető tulajdonjog átruházásnak, a szervezeti átalakulás folytán történő tulajdonszerzés esetén a tulajdonjog átruházására vonatkozó szabályok nem alkalmazhatók.

A tulajdonjog Ptk. alapján átruházással történő megszerzése és a gazdasági társaság szétválása során a szétváló gazdasági társaság vagyonának a jogutód gazdasági társaságok között való megosztásának eredményeként a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (Gt.) alapján jogutódként való megszerzése jelentős különbségeket mutat. A gazdasági társaság ingatlanának a gazdasági társaság szervezeti átalakulásának folyamatában a jogutód gazdasági társaságok között történő megosztásának eredményeként történt megszerzése nem tekinthető tulajdonjog átruházás eredményeként való szerzésnek. A szerzés módja, a tulajdonváltozáshoz kapcsolódó jogi hatályok különbsége, a vételár fizetési kötelezettség hiánya egyértelművé teszi, hogy a Ptk.-nak a tulajdonjog átruházásáért és tehermentességéért fennálló jogszavatossági szabályai (Ptk. 369. § és 370. §) nem alkalmazhatóak a szétválással jogutódként való tulajdonszerzés esetében.

A szétválási szerződésben az abban részes jogalanyok vállalhatnak egymással szemben kötelezettségeket, és meghatározhatják adott esetben ennek következményeit. A felperesi igényérvényesítésre alapot adó ilyen megállapodás a peres felek között nem jött létre.

Az alperesek megalapozottan hangsúlyozták azt is, hogy a szindikátusi szerződésben érvényes kötelezettségvállalás az ingatlan tehermentesítésére vonatkozóan az alperesek egyike részéről sem történt. Az I. rendű alperes sem a felperes, sem a kiválással létrejövő társaság irányában nem vállalt kötelezettséget az ingatlan tehermentesítésére. A szindikátusi szerződésben a tehermentesítési kötelezettség kizárólag a társaság nevében került megfogalmazásra, azonban a társaság nem volt szerződést kötő fél.

A Pp. 121. § (1) bekezdésének c) pontja alapján az érvényesíteni kívánt jogot, az annak alapjául szolgáló tényekkel, a felperesnek kell megjelölnie, míg a bíróság a Pp. 3. § (2) bekezdése alapján a fél által előterjesztett kérelmekhez és jognyilatkozatokhoz kötve van. A kereset egészét a jog- és tényállítás, valamint a Pp. 121. § (1) bekezdésének e) pontjában előírt határozott kereseti kérelem összessége alkotja, ez teremti meg a fél által érvényesített jog tárgyában meghozott ítélet anyagi jogerejét, amely kizárja, hogy a fél ugyanabból a tényalapból származó ugyanazon jog iránt ugyanazon féllel szemben újabb keresetet indítson [Pp. 229. § (1) bekezdés]. Ezek értelmében a Fővárosi Ítéltábla döntése kizárólag arra terjedt ki, hogy a felperest a 2006. december hó 7. napján kötött szindikátusi szerződés alapján jogszavatossági igény nem illeti meg.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság helytálló érdemi döntését az ítélet indokolásának megváltoztatása mellett a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett sikerre, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó 78. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a felperest az alperesek ügyvédi munkadíjban felmerült másodfokú perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét - figyelemmel az elsőfokú bíróság által megállapított ügyvédi munkadíj összegére - a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése alapján határozta meg. A felperes az illetékről szóló 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése értelmében köteles az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illetéket az államnak megfizetni.

Budapest, 2016. október 19.

Dr. Koday Zsuzsanna
a tanács elnöke

Dr. Pusztai Anita
előadó bíró

Hídvéginé dr. Adorján Livia
bíró